కథా కౌముది

మలుపుల్లో మెరుపులు మేడా మస్తాన్ రెడ్డి

ఆ వార్త అల్లూరు మేజర్ పంచాయితీలో మెరపువేగంతో పాకిపోతోంది. పాతిక, ముప్ఫయ్ సంవత్సరా క్రితం ఊరు విడిచి వెళ్లిపోయిన జయచంద్రగారు తిరిగి ఆ పంచాయితీలో అడుగు పెట్టారట. ఆయన్ని టెలివిజన్ తెర మీద చూడడమే గానీ ప్రత్యక్షంగా చూసినవారు చాలా తక్కువే! పొడవైన కారులో జయచంద్రగారు వచ్చారట. ఆయన వెంట ముగ్గురు ఉత్తరాదివాళ్లూ ఉన్నారట.

అల్లూరు వదిలిపెట్టిన తర్వాత జయచంద్ర గురించి ఎన్నో వార్తలు వెలువడ్డాయి. ఆయన కట్టించిన ఎన్నో నిర్మాణాలు చాలా రాష్ట్రాల్లో ఆయనకు పేరు సంపాదించి పెట్టాయి.

'ఉత్తర భారతదేశంలో ప్రధాన నగరాల్లో తన కార్యాలయాలు తెరచారు జయచంద్ర. ఎప్పటికప్పుడు మారే సాంకేతికతతో క్రొత్త నిర్మాణాలు చేపట్టడం ఆయన ప్రత్యేకత' అని పత్రికా ప్రపంచం ఆయనను పొగడ్తతో ముంచెత్తుతుంది.

గ్రామ పెద్దతో పాటు కొంత మంది పెద్దమనుషు జయచంద్రను కుసుకున్నారు. గ్రామ సర్పంచ్‌కి అక్కడే ఒక అతిథి గృహం ఉంది. ఆ గృహంలోనే దిగాడు జయచంద్ర. హాల్లో సమావేశం ఏర్పాటుచేశాడు ఊరి ప్రెసిడెంట్. నమస్కార ప్రతినమస్కారాలు, పలకరింపులూ ముగిసాయి.

"ఒకప్పుడు వెయ్యి ఇళ్లు మాత్రమే ఉన్న పంచాయితీ ఇది. ఎంత ఎదిగిపోయింది?" అన్నాడు జయచంద్ర.

"ఇప్పుడిది నగర పంచాయితీ. త్వరలో ఎన్నికలు కూడా రాబోతున్నాయి. మీరు ఊరు వదిలి వెళ్లిన తరువాత ప్రక్క నున్న చిన్న పంచాయితీలు కొన్ని కలిసిపోయాయి" అన్నాడు గ్రామ పెద్ద.

తరువాతి సంభాషణ జయచంద్రతో పాటు చదువుకున్న, ఆడుకున్న స్నేహితుల మీదికి మళ్లింది.

“వాళ్లు ఎక్కడెక్కడ స్థిరపడ్డారో తెలీకుండాపోయింది. ఆరుగురం స్నేహితులం ఒక బృందంగా ఉండేవాళ్లం. ముప్ఫయ్ యేళ్ల వయసులోనే మా బృందం నుండి ఒక ఆణిముత్యాన్ని శాశ్వతంగా కోల్పోయాము.” జయచంద్ర గొంతు వణికింది.

“అతడెవరండీ?” అడిగాడు ఒక గ్రామస్తుడు.

“సత్యం. పూర్తి పేరు ఆళ్వారు సత్యనారాయణ రావు. శ్రీవైష్ణవులు. సత్యం బాబాయ్ అని పిలిచేవాళ్లం. గాలిపటానికి దారం కట్టే సూత్రం నాకు నేర్పినవాడు. తన దారం తెంపుకుని నా కంటే చాలా ముందే వెళ్లిపోయాడు.”

“ఆయనేం పని చేసేవాడో?”

“ఎలక్ట్రిసిటీ ఆఫీసులో పని చేస్తుండేవాడు. ఈ చుట్టుప్రక్కల గ్రామాల్లో అతడికి మంచి పలుకుబడి ఉండేది. పంపుసెట్ల విద్యుత్తును కూడా అతడే లెక్కకట్టేవాడు. అప్పటికి నేను నిరుద్యోగిని. రైస్ మిల్లులు వంటివి తనిఖీ చేసేటప్పుడు నన్నూ వెంటపెట్టుకు వెళ్లేవాడు. నన్ను వదిలిపెట్టేవాడు కాదు. అనుక్షణం నా క్షేమమే తన క్షేమంగా భావించేవాడు, ఆచరించేవాడు.”

“అలాగా! మీకొక మంచి తోడు పోయింది. ఆయనెలా పోయాడు?”

“రోడ్డు ప్రమాదం. లారీ చక్రా క్రింద పచ్చడి పచ్చడిగా నలిగిపోయాడట. నేను వాడి అంత్యక్రియకు కూడా హాజరు కాలేకపోయాను.”

“ఆ సమయంలో మీరు బాగా పని వత్తిడిలో ఉండి ఉంటారు.”

“ఏమీ లేదు. నేను నా ప్రాణమిత్రుడిని అటువంటి స్థితిలో చూసి తట్టుకోలేనని భావించి చివరిసారిగా చూసే సాహసం చేయలేకపోయాను.”

హాలులో వాతావరణం ఒక్కసారిగా బరువెక్కింది. లారీ చక్రాల క్రింద అతి హీనంగా పడి వున్న సత్యనారాయణ రావు మృతదేహం అందరి కళ్లముందు ప్రత్యక్షమయ్యింది. ముందుగా జయచంద్రే తేరుకున్నాడు.

“పేరంటాల తోపు వద్దకు నన్ను తీసుకువెళ్లరూ?” అడిగాడు జయచంద్ర.

★ ★ ★

'నెల్లూరు శ్రీరామ్ ఎ.సి లో " మట్టిలో మాణిక్యం” సినిమా ఆడుతోంది. మనం వెళ్లాలి’ అన్నాడు జయచంద్ర.

మిగతా ఇద్దరూ నిరుత్సాహంగా చూశారు. ‘ఆరు టికెట్లకు సరిపడా డబ్బు మన దగ్గర లేదు. దొంగతనంగా కొబ్బరికాయలు అమ్మిన సొమ్ము ఐదు రూపాయ యాభై పైసలు మాత్రమే ఉన్నాయి. ఒక అద్దె సైకిలు, మూడు టిక్కెట్లు మాత్రమే తీసుకోగలం’ అన్నాడు ఇద్దరిలో ఒకడు.

'అయితే ఒక సైకిలు, మూడు టిక్కెట్లు' చిటికె వేశాడు రెండోవాడు.

'సత్యంగాడ్ని వదిలేయడం పాపంరా!' అన్నాడు జయచంద్ర.

అతడి గొంతులో పశ్చాత్తాపం వ్యక్తమవుతోంది. సినిమా టిక్కెట్ల కోసం డబ్బు సంపాదించానే కోరికతోనే కొబ్బరికాయ దొంగిలించాడు స్నేహితుడు. అంతకు ముందు కూడా అలాంటి దొంగతనం జరిగింది. ఆ ఇంటివారు అప్రమత్తంగా ఉన్నారు. దొంగను తరిమారు. పిట్టగోడ ప్రక్కన ఆ ఇంటివాళ్ళకు ఒక నోటుపుస్తకం దొరికింది. ఆ పుస్తకం జయచంద్రది.

జయచంద్రను తండ్రి దొరకపుచ్చుకున్నాడు. దండించబోయాడు. సత్యం రంగంలోనికి దిగాడు. కాపీ రాసుకోవడానికి ఆ పుస్తకాన్ని తానే తీసుకుపోయానని అబద్ధం చెప్పాడు. చేయని దొంగతనానికి అతడికి గట్టిగానే దెబ్బలు పడ్డాయి.

'నేరం నీ మీద ఎందుకురా వేసుకున్నావు?' అడిగాడు జయచంద్ర.

బాధను ఓర్చుకుంటూ నవ్వి వూరుకున్నాడు సత్యం.

ఏమైతేనేం, రెండో ఆట సినిమా చూసి బృందం రాత్రి ఒంటిగంట వేళ తిరుగు ప్రయాణమయ్యింది. ఒక సైకిలు, ముగ్గురు ప్రయాణికులు. పేరంటాల తోపు దాటితే బోడి సత్రం వస్తుంది. అక్కడికి అల్లూరు అర కిలోమీటరు. దారి పొడుగుతా కూడా ఇళ్ల సముదాయాలు ఉన్నాయి.

తోపు నుండి ఒక నల్లటి ఆకారం వారికి ఎదురు వచ్చింది. సైకిల్ నడిపేవాడు తడబడ్డాడు. వెనక కూర్చున్నవాడు దూకేశాడు. సైకిల్ బార్ పై కూర్చున్న వాడు కంగారుగా అరచాడు.

'ఒరేయ్ నేనురా, సత్యాన్ని!' అంది ఆ ఆకారం.

పిల్లలు తేరుకున్నారు.

'ఒరేయ్, చెరువు గట్టు దగ్గర పోలీసు కాపలా కాస్తున్నారు. ఈ దారిలో గంజాయి ఊళ్లోకి ఎవరో తెస్తున్నారట. పనిలో పనిగా ట్రిబుల్స్ రైడింగ్ అనీ, సైకిల్‌కు లైట్ లేదనీ మిమ్మల్ని కూడా అదుపులోనికి తీసుకుంటారు. ఈ సంగతి మీకు చెబుదామనే చాలాసేపటి నుండి మీ కోసం ఇక్కడ ఎదురుచూస్తూ ఉన్నాను' అన్నాడు సత్యం.

అసలే సంకోచభావంతో ఉన్నారు పిల్లలు. ఇటువంటి ఉదారుడినా తాము మోసం చేసి వదిలిపెట్టి వెళ్లిపోయారు? వాళ్లు పొలాల చుట్టూ తరిగి ఊరు చేరుకునేసరికి తెల్లవారుతోంది.

★ ★ ★

పేరంటాల తోపు ప్రాంతం ఇప్పుడు అడవి మాదిరిగా లేదు. ఆ ప్రాంతంలో ఐదెకరాల ఖాళీ స్థలం కొని ఉంచాడు

జయచంద్ర. అక్కడ ఏ ఆధారమూ లేనివారికి ఆశ్రమం నిర్మించడానికి ఆయన పూర్తిగా సంసిద్ధుడై సొంత ఊరు చేరుకున్నాడు.

గ్రామస్తులు తెల్లబోయారు. ఎక్కడెక్కడో నగరాల్లో స్థిరపడవసివున్న జయచంద్ర తన కుటుంబంతో పాటు ఇక్కడే స్థిరపడడానికి నిశ్చయించుకున్న సంగతి కూడా కారు ప్రయాణంలోనే వెల్లడించారాయన.

"మీరిక్కడ ఉంటారంటే ఆశ్చర్యంగా ఉంది" అన్నాడు పెద్ద కాపు.

"అవును. నా మిత్రుతో నేను కలసి తిరిగిన ఊరు ఇది. నా ప్రాణ మిత్రుడిని పోగొట్టుకున్న చోటు కూడా ఇదే! అందువన ఈ నేల మీద వాడి అడుగుజాడల వెతుక్కుంటూ, ఆ జ్ఞాపకాలను నెమరువేసుకుంటూ, నేను జన్మించిన ఈ నేల మీదే నా చివరి రోజు గడపాలని కోరుకుంటున్నాను" అన్నాడు జయచంద్ర.

గ్రామ పెద్దలు సంతోషించారు.

"నా మిత్రుల పేర్లు చెపుతాను. వాళ్లు ఎక్కడెక్కడున్నారో, ముఖ్యంగా సత్యం భార్యా బిడ్డలు ఎక్కడ స్థిరపడ్డారో ఆ వివరాలు నాకు కావాలి. ఎంత ఖర్చు అయినా పర్వాలేదు" అర్థించాడు జయచంద్ర.

పది రోజుల తర్వాత సత్యం భార్య పొన్నూరులో తన పెద్ద కొడుకు ఇంట దొరికింది. కూతుళ్లు తిరుపతిలో ఉంటున్నారు. వాళ్లను ఊరు రప్పించారు గ్రామ పెద్దలు.

జయచంద్ర భార్య కూడా వాళ్లను చూసి చాలా సంతోషించింది.

★ ★ ★

"వాళ్లను కూడా అనాథాశ్రమానికి బోర్డు డైరెక్టర్లుగా నియమించడం ఏమిటి?" కస్సుమన్నాడు జయచంద్ర పెద్ద కొడుకు.

జయచంద్ర కోపం తెచ్చుకోలేదు. "అలా అనకండి! నేనంటే సత్యానికి ప్రాణం. బాల్యంలో జరిగిన ఒక తగువులాటలో నేను వాడికి ఒక్కసారి రక్షణగా నిలిచాననే కృతజ్ఞత జీవితాంతం చూపుతూనే ఉన్నాడు. ఎప్పుడూ నా మీద ఈగ వాలనిచ్చేవాడు కాదు. అమ్మవారి జాతరలో నేను చేసిన అల్లరిని తనపై వేసుకుని చావుదెబ్బలు తిన్నాడు. పంట కాలువల్లో ఆడుకునేటప్పుడు నేను విసిరిన గులకరాయి పొరపాటున ఒకరి తలకు తగిలి పెద్ద గాయం అయ్యింది. ఆ కుర్రాడి తల్లిదండ్రుల ఎదుట ఆ రాయి విసిరింది తానేనని ఒప్పుకుని నన్ను వాళ్ల దగ్గరా, మా వాళ్ళ దగ్గరా రక్షించాడు. ఇలా వాడి ఎన్నో జ్ఞాపకాలు నా గుండెలో గూడు కట్టుకుని ఉన్నాయి." జయచంద్ర మాటలు ఆపి, ఒక్కసారి గట్టిగా గుండె నిండా గాలి పీల్చి వదిలాడు. భర్త చిన్ననాటి ముచ్చట్లను మురిపెంగా వింటూ వుంది అతడి భార్య.

జయచంద్ర కళ్లజోడు సవరించుకుని "మీరు ఆశ్చర్యపోయే మరో విషయం. వాడికి పెళ్లి సంబంధం వస్తే నాకు నిశ్చితార్థం అయితేనేగానీ తన పెళ్లికి అంగీకరించలేదు, తెలుసా? మీ అమ్మ కడుపులో మీరున్నప్పుడు తన

భార్యనూ, కొడుకునూ మీ అమ్మ వద్ద ఉంచి డ్యూటీకి వెళ్తూ వుండేవాడు. మగబిడ్డ మీద ఉన్న భావనతో మీ అమ్మ కూడా మగబిడ్డనే కంటుందని కోరుకునేవాడు. కాకతాళీయంగానే కావచ్చు. మీరిద్దరూ పుట్టారు. మన కుటుంబం మీద వాడికున్న ఆపేక్ష అటువంటిది. వాడికి ఎందుకో నా మీద అంతులేని ప్రేమ" అన్నాడు ఆయన.

"అందుకేనా ఆయన చనిపోయినప్పుడు చివరి చూపుకు కూడా మీరు వెళ్లలేదు." నిష్టూరంగా అడిగాడు చిన్న కొడుకు.

"వాడు ప్రయాణిస్తోన్న స్కూటరును లారీ వెనుక ఊగుతోన్న గొలుసు అందుకుని, వెనక చక్రాల క్రిందకు లాగేసిందట. రోడ్డు మీద చక్రాల క్రింద పడిన కప్ప మాదిరిగా వాడి శరీరం రోడ్డుకు అంటుకుపోయిందట. నా ప్రాణానికి ప్రాణం అయినవాడిని అలాంటి స్థితిలో చూడలేక..." ఆయన గొంతు వణుకుతోంది. కళ్లలో నీళ్లు నింపుకున్నాడు. ఆధారం కోసం అన్నట్టు కుర్చీచేతులను బలంగా పట్టుకున్నాడు.

"వాడి రూపం నిత్యం నా దృష్టిలో నవ్వుతూనే ఉండాలి. నన్ను ప్రేమగా చూస్తూనే ఉండాలి. నేనేమి సంపాదించినా దాంట్లో సగం వాటా వాడిదే" తిరిగి అన్నాడు జయచంద్ర.

"పోనీ, ఆ తరువాతయినా ఇక్కడకు వచ్చి ఉండవచ్చు కదా!"

"నిజమే! సంపాదనే సర్వస్వం అనుకున్నాను. అప్పట్లో నేను తెలిసి చేశానో, తెలియక చేశానో అదంతా జరిగిపోయింది" ఆయన మాట పూర్తి కాకముందే ఒక గ్రామస్తుడు కబురు తెచ్చాడు. నేమ్ బోర్డ్ వెలుపల వాకిట్లో ఉన్నదనీ, కూలీలు అప్పుడే లారీ నుండి దింపారనీ.

జయచంద్ర తన కొడుకుతో పాటు బయటికి కదిలాడు. వాకిట్లో నేమ్ బోర్డ్ నిలబెట్టి ఉంది.

'సత్యం నిత్య అన్నదాన పథకం' అని వుంది దాని మీద.

తండ్రిని సమీపించారు కొడుకులిద్దరూ. వాళ్ల కళ్లలో చెమ్మ.

"నాన్నగారూ! మీరు అందరినీ ప్రేమించారు. అందరికంటే ఎక్కువగా మీ స్నేహితుడినీ ప్రేమించారు. మేము పొరపాటు మాట్లాడాము" అన్నారు వాళ్లు.

వాళ్ల భుజాలు తడుతూ జయచంద్ర తల ఊపాడు, మాటలు పెగలక. 👉👈.

COMMENTS